

Comportamentul unui rob

Există o diferență fundamentală între robul lui Dumnezeu și ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin termenul de „rob”. Acesta este angajat și lucrează pentru un salariu. Acela spune: „Iubesc pe stăpânul meu” (Exodul 21.5). Dragostea, nu salariul, este motivația sa pentru muncă și slujire.

Pentru fiecare rob al lui Dumnezeu și pentru fiecare roabă, Domnul nostru este modelul. El a venit „să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” [Matei 20.28; Marcu 10.45]. Robul lui Dumnezeu măsoară atitudinea, cuvântul și fapta în funcție de standardul stabilit de Domnul Însuși atunci când spune: „Învățați de la Mine!” [Matei 11.29].

Să ne oprim mai întâi pentru o clipă asupra scenei emoționante din Evanghelia după Ioan 13, în care Îl vedem pe adorabilul nostru Domn îndeplinind literalmente slujba unui rob. Cu această ocazie, El a rostit cuvântul: „Nu este rob mai mare decât stăpânul său” (Ioan 13.16)¹, și El l-a rostit după slujirea pe care tocmai o făcuse celor ai Săi, prestată fiind deplin conștient „că Tatăl Îi dăduse toate în mâini și că *de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce*” (Ioan 13.3). Prin acest cuvânt al Domnului nostru se stabilește o dată pentru totdeauna că oricine se teme de o slujire, pe care a făcut-o *Domnul* său nu se dovedește a fi robul Său. Aici este vorba de o slujire lipsită de importanță. Și totuși - această slujire nu este ușoară. Pare mult mai ușor să fii sfătuitor și învățător pentru un tovarăș rob decât să-i faci slujba despre care Domnul spune: „*sunteți datori*” să slujiți unii altora (Ioan 13.14). Dar cât de necesară este! Oare starea în general joasă din rândul celor iubiți de Domnul nu se datorează în mare măsură neglijării acestei slujiri, care duce la pierderea părtașiei cu Domnul Isus? (compară cu Ioan 13.8). Dar această pierdere duce în mod necesar la alte pierderi. De aceea, fiecare rob ar trebui să facă această slujire umilă. *Domnul* său a făcut-o și a subliniat destul de clar necesitatea acesteia prin cuvintele Sale adresate lui Petru (versetul 8) și prin cuvintele: „*sunteți datori!*”.

Această slujire nu necesită niciun dar spiritual remarcabil. Ea necesită doar ca robul să nu dorească să fie mai mare decât stăpânul său. Cât de rușinos, prin urmare, dacă cineva nu este capabil să îndeplinească o condiție atât de simplă și naturală! Domnul Isus Își încheie învățătura pe această temă cu cuvintele: „Dacă știți acestea, *fericiți sunteți dacă le veți face*” (Ioan 13.17).

Un alt cuvânt al Domnului, care în primul rând îi obligă *pe toți* să ia o atitudine clară față de El, dar care îl privește și pe rob într-un sens mai restrâns, este: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”. Prin urmare, fiecare cititor al acestor rânduri ar trebui să se întrebe: Cui slujesc eu? Căci Domnul spune: „Nu oricine Îmi *zice*: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care *face voia Tatălui Meu*” (Matei 7.21).

Robul lui Dumnezeu Îl *cunoaște* pe Domnul său și Îl slujește pentru că Îl iubește. Nu există alt motiv pentru rob. Pe de altă parte, îndemnul Scripturii ne învață câte pericole există pentru slujitor în slujirea sa. Pavel le scrie credincioșilor din Corint: „Ați fost cumpărați cu un preț; *nu vă faceți robi ai oamenilor*” (1 Corinteni 7.23). Frica de om și acțiunea făcută de dragul omului sunt lucruri care îl fac pe credincios infidel față de Domnul său. Astfel se spune în Proverbe: „Frica de întinde o cursă” (Proverbele 29.25). Iar apostolul le scrie credincioșilor din Galatia: „Dacă aș mai *plăcea oamenilor*, n-aș fi robul lui Hristos” (Galateni 1.10). Fidel Domnului său, el a vestit

¹ Este demn de remarcat faptul că Domnul le reamintește mai târziu ucenicilor acest cuvânt (Ioan 15.20).

Evanghelia numai conform voinței *Sale*, chiar dacă nu a reușit să mulțumească oamenii în general, ci mai degrabă a devenit o poticnire pentru unii, la fel cum fusese și Domnul său.

Imaginea Domnului Isus stă mare și înălțată în fața noastră atunci când urmăm calea Sa ca Rob al lui Dumnezeu. Când a venit vorba de slujirea Sa, El nici măcar nu a recunoscut-o pe mama Sa, atunci când ea a încercat să-L facă să acționeze conform gândurilor *ei*. Cu cuvintele: „Ce am Eu a face cu tine, femeie? N-a sosit încă *ceasul Meu*” [Ioan 2.4], El o repune pe Maria la locul ei. Iar când cineva vrea să revendice autoritatea Sa de învățător pentru propriile scopuri lacome, El îi răspunde: „Omule, cine M-a pus judecător sau împărțitor peste voi?” [Luca 12.14]. El „*a vorbit* cuvintele lui Dumnezeu” și *a tăcut* conform voinței lui Dumnezeu. Această voință a guvernat acțiunile Sale. El spune despre Dumnezeu Său prin gura profetului: „El Îmi trezește *dimineață după dimineață*, Îmi trezește urechea, *ca să ascult* ca un ucenic” (Isaia 50.4). Există oare cuvinte care ar putea mărturisi mai clar dependența Domnului nostru de Dumnezeu Său și, în același timp, să demonstreze mai clar că El a devenit cu adevărat Om, Cel prin Care și pentru Care au fost făcute toate lucrurile? Niciun rob pământesc nu ar fi putut atinge vreodată acest minunat exemplu al omului din cer, pentru că la El nu a existat niciun obstacol care să stea în calea realizării „Îl iubesc pe Domnul meu”. Astfel, El poate continua în cuvintele profetului: „DOMNUL, Dumnezeu, Mi-a deschis urechea, și *nu* M-am împotrivit, *nu* M-am dat înapoi” [Isaia 50.5]. De aceea și Dumnezeu poate să-i dea mărturie: „Iată, robul Meu ... Alesul Meu în care sufletul Meu își găsește *plăcerea*. Am pus Duhul Meu peste El” (Isaia 42.1).

O, merită efortul de a urma urmele Domnului Isus, pe care le-a lăsat în urma Sa în drumul Său ca Rob aici pe pământ. Cu siguranță, aceste urme duc în adâncuri. Calea Sa este o cale a renunțării la sine pentru noi, dar este calea pe care a mers *Domnul* nostru și: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său”. Cu toate acestea, există adâncimi pe această cale în care noi nu suntem capabili să-L urmăm. Dacă le privim, nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut: să ne închinăm în fața Celui care a trecut prin ele.

Dar să mergem pe urmele Domnului nostru puțin mai departe! El „umbla din loc în loc făcând bine și vindecând” [Faptele apostolilor 10.38]. El a făcut cunoscut faptul că *Dumnezeu* Își vizitase poporul. *Dumnezeu* a locuit printre oameni. Gloria lui Dumnezeu a fost revelată prin cuvintele și acțiunile „Singurului de la Tatăl”. Iar mulțimile „L-au glorificat pe Dumnezeu” în fața acestei glorie (Matei 9.8; 15.31). În privința aceasta, chiar dacă într-o măsură modestă, este și pentru noi o succesiune, pentru că nu avem și noi înaltul privilegiu de a ni se permite să vestim ceea ce este Dumnezeu, „să vestim virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9)? Domnul a făcut cunoscute bogățiile și harul lui Dumnezeu. Noi nu suntem capabili să facem aceasta *în aceeași măsură* în care a făcut-o El. Dar nu putem noi să dăm mărturie despre bogățiile și harul lui Dumnezeu? Binecuvântat este robul care vestește bogățiile harului și gloriei lui Dumnezeu într-o lume săracă, prin faptul că întregul său comportament și întreaga sa natură *dovedesc* că cuvintele sale sunt expresia unei convingeri bine întemeiate, a unei credințe născute din Dumnezeu!

Domnul a vorbit ca unul care are *autoritate*, nu cum vorbeau cărturarii. La El, dacă putem spune așa, acțiunea era confirmarea cuvântului Său, cuvântul și fapta o mărturie. O, dacă cuvântul și fapta tuturor robilor și roabelor Domnului ar fi în concordanță în prezentarea Cuvântului vieții (Filipeni 2.15,16)!

Este extrem de valoros să-L privim pe Domnul Isus în poziția Sa referitoare la recunoașterea, dreptul și răsplata. Fiecare lucrător are dreptul legal la o plată și este o încălcare a ordinii divine și

umane dacă cineva este lipsit de plata meritată. Dar Robul lui Dumnezeu a trebuit să Se plângă: „*În zadar* M-am trudit, Mi-am cheltuit puterea pentru nimic și *fără folos*” [Isaia 49.4]. Acesta era într-adevăr cazul în ceea ce-l privea ca Om: El nu a avut parte nici de dreptate, nici de răsplată, nici de recunoaștere. Dacă era vorba de dreptul Său, erau angajați martori falși. Dacă era vorba de plată, chiar ucenicii Săi considerau acțiunile Mariei drept „pierdere” și „risipă”. El spune despre poporul Său prin intermediul profetului: „Mi-au cântărit ca plată treizeci de sicli de argint”, și o numește „un preț frumos cu care am fost prețuit de ei!” (Zaharia 11.12,13). Cu adevărat, nimic nu I-a fost dat de oameni. Truda Lui fusese „în zadar” și „fără folos”. „Răstignește-L!”, strigau toți cei în favoarea cărora El Își cheltuise puterea.

Dar Dumnezeu cunoștea truda Robului Său. Și conștient de dreptatea lui Dumnezeu, Robul credincios spune: „Dreptul Meu este la DOMNUL și răsplata Mea la Dumnezeul Meu” (Isaia 49.4). Dumnezeu Îi va da dreptate și răsplată într-un mod divin. El „L-a glorificat deja în Sine Însuși” (Ioan 13.32) și „L-a încununat cu glorie și onoare” pe Cel care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o (Evrei 2.9). El I-a spus: „Șezi la dreapta Mea până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale” (Evrei 1.13). *Conform voinței lui Dumnezeu*, într-o zi, toți vrăjmașii și disprețuitorii Săi Îl vor recunoaște pe fostul Rob ca Domn peste toate (citește Filipeni 2.10,11). Atunci va depinde de El să-i învețe pe oameni dreptatea și neprihănirea și, de asemenea, va depinde de El să împartă recompense. El, care odată L-a revelat pe Dumnezeu aici pe pământ *în har*, îi va judeca apoi pe copiii oamenilor și îi va convinge de *dreptatea* lui Dumnezeu și de propria lor nedreptate.

Dar nu numai prin *judecată* și *dreptate* Dumnezeu va revela măreția și gloria Fiului Omului ceresc. El Îl va prezenta, de asemenea, ca Cel în care toate națiunile pământului vor fi *binecuvântate*, pentru că El spune: „Este puțin să fii robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să întorci pe cei păstrați ai lui Israel; te voi da și ca lumină a națiunilor, ca să fii mântuirea Mea, până la capătul pământului” (Isaia 49.6).

Cum va fi atunci când Îl vom vedea pe Isus onorat și vom recunoaște că omagiul tuturor oștirilor cerești și al tuturor sfinților I se cuvine Lui, Domnului nostru, și atunci ne vom alătura lor în cântarea: „Tu ești vrednic, numai Tu”! Atunci, fiecare rob, fiecare roabă a Domnului își va intra în drepturi și va fi recunoscută. Poate că situația lor pe pământ în această privință este uneori similară cu cea a Domnului lor Însuși. Dar Domnul Își cunoaște robii și roabele și ceea ce fac ei. Aceasta este important. De aceea, fiecare rob face bine să-și pună speranța doar în El, care aici pe pământ a avut parte de vrăjmășie pentru dragoste și care a spus: „Iată, Eu vin curând și *răsplata Mea cu Mine*” [Apocalipsa 22.12]. Nu este oare o răsplată în sine să poți spune din inimă: „*Îl iubesc pe Domnul meu*”? Apostolul Pavel era un rob credincios. El învățase să se dovedească „*în toate ca slujitor al lui Dumnezeu*” (2 Corinteni 6.4-10). Într-adevăr, aceasta a costat renunțare la sine, dar fără aceasta un adevărat statut de slujitor este de neconceput pentru noi. Omul lui Dumnezeu glorificat în cer era țelul apostolului (Filipeni 3.14). A-L prezenta aici pe pământ a fost chemarea lui și este și astăzi chemarea noastră. Când vom fi la Isus, minunatul plan de dragoste al lui Dumnezeu va fi pe deplin dezvăluit, prin faptul că El ne-a destinat să fim „*asemenea chipului Fiului Său*”. Atunci vom fi ca Domnul *glorificat*. Deocamdată, însă, este voia lui Dumnezeu „*ca viața lui Isus să fie arătată în carnea noastră cea muritoare*” (2 Corinteni 4.10,11). Aceasta este posibil numai pe calea Domnului Isus, „*Omul din cer*”, și în mod necesar are loc pe seama „*omului de pe pământ*”. Acesta din urmă formează un obstacol, motiv pentru care calea slujitorului lui Dumnezeu aici pe pământ rămâne legată de renunțare la sine, luptă și suferință, iar un echilibru nu

este posibil. Cine se străduiește să obțină un astfel de echilibru devine o persoană nefericită: nimeni nu *poate* sluji la doi stăpâni.

Fericiți suntem noi, care suntem oameni cerești, a căror cetățenie este în cer, „de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.20,21)! Această așteptare a noastră este pe cale să se împlinească în curând. Atunci odihna va urma luptei și muncii, slujirea fidelă va fi răsplătită, necazul și truda vor fi urmate de bucuria fericită alături de Domnul nostru. Acum depinde de noi să realizăm cu credință convingerea noastră că El, Omul lui Dumnezeu și Robul de odioasă, îi va introduce în curând în gloria Sa pe toți cei care au participat *aici* la starea Sa de Rob și îi va prezenta glorificați Tatălui ca fiind cei iubiți ai Săi, ca pe „tovarășii” Săi (Evrei 3.14), care s-au dovedit ca atare.

Titlul original: Knechtesart
Din *Botschafter des Heils in Christo*, 80 (1932)